N°. 177. 1860.

NEDERLANDSCHE STAATS-COURANT.

De prijs dezer Courant met het Bijblad is f 30 in het jaar; die van de Courant alleen f 20 en die van het Bijblad alleen f 15.

De prijs der advertentiën is 25 cents voor elk regel bij iedere plaatsing, buiten de zegelregt en briefporten.

ZATURDAG 28 JULIJ.

Bij deze Courant behoort een Bijvoegsel.

NEDERLANDEN.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

RIJKSTELEGRAAF.

De onderstaande telegraafkantoren zijn geopend, en tegen de daarbij vermelde prijzen bereikbaar gesteld:

in **Wurttemberg**:

te *Aalen*, tegen 3.50 gl. van Amsterdam, Dokkum, Enkhuizen, Franeker*, Goes, Groningen, 's Gravenhage, Harlingen, Haarlem, Hoorn, Leiden, Lemmer, Leeuwarden, Middelburg, Neuzen, Purmerende, Rotterdam, Scheveningen, Schiedam, Sneek, Vlaardingen, Vlissingen, Wormerveer, Zaandam en Zierikzee, en 2.80 gl. van de overige Nederlandsche kantoren;

te *Hall*, tegen 3.50 gl. van Dokkum, Franeker*, Harlingen en Leeuwarden, en 2.80 gl. van de overige Nederlandsche kantoren;

te *Waiblingen*, tegen 3.50 gl. van Dokkum, Franeker*, Harlingen, Leeuwarden en Sneek, en 2.80 gl. van de overige Nederlandsche kantoren;

in **Oostenrijk**:

te *Schönberg* en *Freiwaldau*, tegen 4.20 gl. van alle Nederlandsche kantoren;

te *Stry*, tegen 4.90 gl. van Arnhem, Assen, Deventer, Groningen, Hengelo, Meppel, Roermond, Venlo, Veendam, Winschoten, Zutphen en Zwolle, en 5.60 gl. van de overige Nederlandsche kantoren;

te *Stuhlweissenburg*, tegen 4.20 gl. van Hengelo, Maastricht, Roermond en Venlo, en 4.90 gl. van de overige Nederlandsche kantoren;

in **Frankrijk**:

te *Bonneville*, *Sisteron*, *Pontarlier*, *St. Valery-en-Caux* en *Argelès*, respectivelijk met prijzen als naar Antibes, Valence, Hericourt, Pontaudemer en Auch;

te *Cauterets* en *Luz*, mede met prijzen als naar Auch, en te *Cabourg* met prijzen als naar Caen, alle drie voorloopig slechts over Quiévrain te bereiken; het kantoor te *Luz* is slechts gedurende den badtijd open.

Ten gevolge der inlijving van Savoye en Nizza in Frankrijk moeten onderscheidene hieronder vermelde telegraafkantoren uit de tarieven van Sardinië worden geschrapt en in de Fransche tarieven worden bijgevoegd.

Voor telegrammen naar: *Aix-les-bains*, Annecy, **Chambery**, *Lanslebourg* en *St. Jean Maurienne*, gelden mitsdien de prijzen en voorwaarden die voor Bourg, naar *Bonneville* en *St. Julien*, die welke voor *Belleville*, naar **Nizza**, die welke voor Cannes zijn bekend gemaakt, naar *Mentone* (Menton) gelden mede dezelfde prijzen als naar Bourg; de verzending daarheen geschiedt echter voor alle Nederlandsche kantoren alleen over Saarbrücken.

In plaats van de bestaande spoorwegdiensttelegraafkantoren zijn te *Chateau Thierry*, *Issoire* en *Salins* staatstelegraafkantoren tegen de bestaande prijzen en voorwaarden gevestigd.

Het vroeger als gesloten aangekondigd kantoor te *Tonnerre* is heropend met prijzen als naar Nevers.

In **Sardinië**

zijn kantoren geopend te *Cattolica* met prijzen als naar Arezzo;

te *Berceto*, *Borgotaro* en *Borgo*, St. Donnino, met prijzen als naar Bologna;

te Seregno, met prijzen als naar Sondrio, en te St. Sepolcro en **Grosseto** als naar Cortona, te St. Julien en Orbitello respectivelijk met de tot nu toe geldige prijzen voor Aix-les-bains en Nizza;

in **Servië**:

te Loznicca en Uschizë, met prijzen als naar Jagodina;

in **Turkije**:

te Scutari (in Albanie), tegen 6.30 gl. van alle Nederlandsche kantoren, alleen over het grenspunt bij Castellastua bereikbaar.

Daarenboven zijn de overige Turksche telegraafkantoren over het Wallachysche grenspunt bij Vercsorowa voor onderscheidene Nederlandsche kantoren tot mindere prijzen dan langs de tot nu toe gevolgde wegen te bereiken; namelijk Adrianopel, Philippopel, Schumla, Sulina Tultscha en Varna tegen 8.40 gl.; Constantinopel, de Dardanellen, Gallipoli, kaap Hellas en Rodosto tegen 9.10 gl.; Nissa en Widdin tegen 7.00 gl. en Rustschuk en Sofia tegen 7.70 gl. per enkel berigt van alle Nederlandsche kantoren.

Op Helgoland is een telegraafkantoor geopend en tegen 2.30 gl. per berigt, van 1—20 woorden, van Hamburg te bereiken. De berigten daarheen moeten voorzien zijn van het dienstbijvoegsel „via TÖNNING."

De kosten van overseinen naar **Ismail** in Moldavië zijn voortaan dezelfde als die naar Berlad.

In Pruissen zijn spoorwegdiensttelegraafkantoren geopend te Brohl, Sinzig en Finkenheerd. De beide eerste zijn over Coblenz en Bonn, het laatste over Frankfort a/O op de gewone voorwaarden bereikbaar gesteld.

Het Fransche telegraafkantoor te Meaux en de kantoren te Pordenone in Oostenrijk en Varignano in Sardinië zijn gesloten, te Oneglia en Pallanza in Sardinië is de gewone dagdienst ingevoerd.

's Gravenhage, den 25sten Julij 1860.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
S. VAN HEEMSTRA.

MINISTERIE VAN FINANTIEN.

De Minister van Staat en van Finantien heeft den 17den Julij jl. aan de Provinciale directeurs der directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen doen afgaan de volgende missive:

Bij mijne resolutie van den 13den Julij 1844, n°. 155, zijn met ontslag bedreigd de ambtenaren, die zich bij of ter gelegenheid van de uitoefening hunner functiën in eenen staat van *dronkenschap* bevinden.

Het is mij uit meerdere gevallen gebleken, dat nog steeds onder de ambtenaren van mindere rangen eenigen gevonden worden, die aan het overdadig gebruik van sterken drank verslaafd zijn, zonder dat op de zoodanigen de bedreigde maatregelen worden toegepast.

Eenige controleurs schijnen de bedoelde ambtenaren in hun gedrag niet naauwlettend genoeg na te gaan, of althans met ongepaste verschooning te behandelen.

Met herinnering aan de voormelde resolutie moet ik nader mijn ernstig verlangen aan U Ed. Gestr. kenbaar maken, dat voortaan door de hoofdambtenaren en chefs van dienst op het gedrag hunner ondergeschikten ten strengste worde toegezien, en dat de ambtenaren, in het eerste lid der meergemelde resolutie bedoeld, zich in den daarbij vermelden toestand bevindende, *onmiddellijk* in functie en in het genot van tractement worden geschorst, behoudens dadelijk rapport te dezer zake, bij afzonderlijke missive.

Ten einde voorts de vereischte uitvoering te verzekeren van het bepaalde bij het 2de lid der vooraangehaalde resolutie, verzoek ik U Ed. Gestr. den controleurs aan te schrijven, om op de staten n°. 3 te signaleren de ambtenaren, die in meerdere of mindere mate misbruik maken van sterken drank, met aanwijzing der bestraffingen, die gedurende het jaar op hen zijn toegepast.

De Minister van Staat en van Finantien, gelezen eene missive van een der provinciale directeurs der directe belastingen enz., aan des Ministers beslissing de vraag onderwerpende, of een landbouwer, met betrekking tot de personele belasting, bevoegd een paard der 3de klasse, 1ste soort, te gebruiken, verpligt is zijn stalknecht der 4de klasse als dienstbode der 1ste klasse aan te geven, ingeval hij dat paard in de 1ste klasse heeft aangegeven, met het doel, om het nu en dan te kunnen uitleenen aan leden zijner familie, die gemelde bevoegdheid niet hebben, en zulks ongeacht die knecht uitsluitend staldiensten ten zijnen behoeve verrigt,

heeft bij resolutie van 21 Julij, n°. 55, den provincialen directeur te kennen gegeven, dat, vermits art. 16, § 5 *a* der wet, aan het bezit van stalknechts der 4de klasse uitdrukkelijk de voorwaarde verbindt, hetzij eener belastbaarheid voor paarden der 2de of 3de klasse, hetzij het genot der vrijstelling naar lett. *a* of *b* van art. 22 der wet, die vraag, naar de Minister vermeent, geen ander dan een *bevestigend* antwoord toelaat.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

FRANKRIJK.

Eergisteren, 25 Julij, was het tegenbevel, waardoor het vertrek der Fransche expeditie naar Syrie weerhouden werd, volgens een bij de *Indépendance Belge* ontvangen schrijven uit Parijs van dien dag, nog niet opgeheven, terwijl er nog geen bepaald antwoord van de Porte op het voorstel tot eene gezamenlijke tusschenkomst der mogendheden ontvangen was. In afwachting daarvan had, volgens datzelfde schrijven, Keizer Napoleon zijn voorgenomen bezoek in het legerkamp van Chalons uitgesteld, en werden de toerustingen voor de expeditie voortgezet.

Eergisteren werd te Parijs verzekerd, dat er eene reserve voor de Fransche vloot zamengesteld en gewapend werd, welke uit vijf linieschepen en twee fregatten zou bestaan.

De ministeriële Parijsche *Constitutionnel* van heden zegt in een gisteren geschreven artikel: „De expeditie naar Syrie, waarvoor Frankrijk in

de laatste drie dagen met eene zoo verwonderlijke snelheid de aanstalten heeft gemaakt, zal stellig en onvermijdelijk plaats hebben, en men moet ieder oogenblik het vertrek onzer troepen verwachten. Doch er kan geen twijfel omtrent Frankrijks rol bestaan. Het is noch eene inlegering van troepen noch eene tusschenkomst in het Oosten, waarvoor wij aanstalten maken; wij gaan Turkije bijstaan in het stuiten van wanordelijkheden, welke onvermijdelijk den ondergang van het Turksche rijk zouden ten gevolge hebben, zoo er niet aan die nieuwe uitbarsting van dweepzucht en barbaarschheid paal en perk gesteld wierd.

» Het Oostersche vraagstuk, zoo als het zich thans voordoet, kan dus onzes oordeels de strekking niet hebben om Europa te verdeelen; het strekt in tegendeel, om Europa te vereenigen ter verdediging der belangen en beginselen, waarmede de eer van alle Christen-staten even zeer gemoeid is.

» Wij vernemen heden namiddag — zegt dat half officiele orgaan van het Fransche gouvernement verder — dat alle groote mogendheden eenstemmig de noodzakelijkheid erkennen om in Syrie tusschen beide te komen tot tuchtiging der moordenaren welke dat ongelukkige land met bloed hebben overstroomd."

— Aan de Parijsche effectenbeurs werd de toestemming der Porte tot de tusschenkomst in Syrie gisteren, 26 Julij, als eene uitgemaakte zaak beschouwd; dit had eenen gunstigen invloed op de koersen, alsmede een hieronder medegedeeld artikel van de *Times*, hetwelk aangemerkt werd als een bewijs dat de tusschenkomst bij het publiek in Engeland bijval vindt.

— Uit berigten van de Geneefsche dagbladen blijkt, dat thans geheel Opper-Savoye door Fransche troepen bezet wordt. Men had zich te Genève gevleid met de hoop, dat de Fransche troepen den omtrek van het voor zekere gevallen onzijdig verklaarde grondgebied althans niet ver overschrijden zouden.

ENGELAND.

Uit Devonport wordt gemeld, dat aldaar bevel uit Londen is ontvangen om drie stoomlinieschepen en twee fregatten voor eenen zeetogt gereed te maken. Men vermoedde, dat deze maatregel met de zaken van Syrie in verband stond.

— De Londensche *Times* van eergisteren behelst het volgende hoofdartikel, waaruit blijkt dat de diplomatieke bezwaren tegen eene gewapende tusschenkomst in Syrie bij dat invloedrijke blad niet zoo zwaar wegen, als bij het Engelsche gouvernement.

» Volgens de jongste tijdingen uit Syrie zijn de Drusen en de Maroniten onderling tot eene schikking gekomen, welke met den vereerenden naam van vredesverdrag wordt bestempeld. Met andere woorden, de moordenaren van Zahleh en Damascus, door de verschijning van Europesche schepen op de kust bevreesd geworden, en beseffende dat zij zich door hunne wandaden eene snelle wraakoefening van de Christen-natien zouden op den hals halen, hebben zich voor het tegenwoordige van het uitroeijen hunner tegenpartijders onthouden, en zouden gaarne zien dat hunne eigene misdrijven vergeten wierden. Zulk een afloop van deze gebeurtenis zou zekerlijk aan de Drusen, aan de schuldige bevelhebbers van de Turken, en zelfs aan de Verhevene Porte aangenaam zijn; maar het is niet te denken, dat de Westersche mogendheden in zulk eene afdoening der zaak zullen berusten. Het gaat in de daad de mate van Europa's geduld wat te boven, dat een wilde en heidensche volksstam plotseling te wapen snelt, al de woestelingen en boosdoeners van een geheel land met zich vereenigt, gedurende eene maand vreedzame dorpen te vuur en te zwaard teistert, en dan, tot een groot leger aangegroeid zijnde, de eerste stad van Syrie aantast en iederen Christen, dien zij vinden kunnen, vermoordt. Doch het zou nog ondragelijker zijn, zoo die booswichten, hun bloedig werk verrigt hebbende, elke afdoende tusschenkomst, door schijnbaar vrede met hunne slagtoffers te maken, konden beletten en zich den weg open houden om in het volgende jaar of zelfs reeds in de volgende maand de moordtooneelen te herhalen.

» Wat de beduidenis van een vredesverdrag tusschen de Drusen en de Maroniten is, begrijpen wij niet; maar dit althans mag men zeggen, dat het geenszins veiligheid aan Syrie kan geven en dat de maatregelen der Christen-mogendheden daardoor geen oogenblik behooren te worden vertraagd. De uitgebroken oorlog bepaalt zich niet langer tot de door die volksstammen bewoonde bergstreek. Het tooneel van het eerste bloedbad in den Libanon, de dorpen aan den voet van den Hermon, is slechts een klein gedeelte van de landstreek, welke nu in vlam staat. Voorzeker ligt de schuld van de eerste uitbarsting bij de Drusen, en het is te hopen dat zij naar behooren gestraft zullen worden. Doch de zaken zijn sedert lang uit hunne magt gekomen. Bij de eerste uitbarsting vereenigden zij Mohammedanen van allerlei soort met zich; en hoewel zij misschien gezind waren om de slagting tot hunne tegenpartijders, de Maroniten, te bepalen, werd dezelve door hunne bondgenooten weldra tot de Christenen in het algemeen uitgebreid, en de Drusen namen deel aan al wat er werd gepleegd. Kan iemand gelooven dat een vredesverdrag tusschen twee stammen, welke de afhellingen van een en hetzelfde gebergte bewonen, eenigen invloed op den vrede van het Oosten kan hebben?

» De vrede van het Oosten is thans afhankelijk van de gezindheid van een half dozijn volksstammen, van de Middellandsche Zee tot aan de oevers van den Euphraat verspreid wonende; en wij vreezen dat de geheele Mohammedaansche bevolking op het punt is om het werk der vervolging te beginnen. Te Damascus hebben de bijstand van de Mohammedanen en de flaauwhartigheid der Turksche overheden meer voor de verdelging der Christenen gedaan, dan de woede der Drusen. Aleppo wordt bedreigd, en is welligt thans reeds gevallen; en echter zijn aldaar geene Drusen noch Maroniten. De Christenen in de geheele landstreek beoosten Syrie verwachten een dergelijk vonnis van de Mohammedanen, onder welke zij leven; de Drusen hebben geene magt in die streken; maar thans, nu de oorlog eenmaal door hen is aangevangen, zal hij zich ligtelijk uitbreiden tot oorden, alwaar hun naam onbekend is of verfoeid wordt.

» In eene onderstelde verzoening der volksstammen van den Libanon kunnen wij geene reden vinden om Frankrijk en Engeland te weerhouden van in Syrie te verschijnen, strenge wraak voor het gebeurde te oefenen en voorzorgmaatregelen tegen herhaling van het misdrijf te nemen. De moordtooneelen kenmerkten zich bovenal door verraderlijkheid en wreedheid. Er zijn welligt lieden, die beweren dat zij geene andere oorzaak hadden dan de veeten van twee volksstammen, beide even woest en hardnekkig, ofschoon een van hen zich Christen heet. Wij kunnen ons met die voorstelling niet vereenigen. Wij beweren niet, dat de Drusen werktuigen in de hand van eenen of anderen doortrapten Pascha waren, en dat men hen bewogen heeft om hunne naburen aan te vallen, ten einde de Mohammedanen zich tot eene algemeene slagting der Christenen zouden laten vervoeren; maar wij beweren dat, naar al wat omtrent deze gebeurtenissen is uitgelekt, er zoo veel medepligtigheid tusschen de niet-christelijke volksstammen is geweest, dat het verkeerd zou zijn de Drusen alleen verantwoordelijk te stellen en de Mohammedanen vrij te spreken. In de laatste drie jaren heeft zich een geest van bitteren afkeer van de Europesche mogendheden, welke Turkije hebben gered, en van haat tegen de Christenen door het gansche land verspreid. De Mohammedanen zijn aan die gemoedsaandoeningen het meest onderworpen geweest; en zoo er zijn die hierin van anderen hebben geleerd, dan zijn de Drusen de leerlingen. Deze oorlog is eigenlijk een strijd tusschen de twee groote godsdiensten, welke het menschdom onder zich verdeeld hebben; en ten zij de Mohammedanen thans eene les ontvangen, zullen de moordtooneelen in Syrie spoedig weder aanvangen en denzelfden loop nemen, als die waardoor andere gedeelten van het Turksche rijk met bloed bevlekt zijn geworden.

» Er bestaat alzoo grond genoeg, en meer dan genoeg, voor de tusschenkomst der Westersche mogendheden; ook doet het ons geen leed te zien dat Frankrijk hier met zijne gewone geestkracht voorgaat. Turkije heeft getoond niet in staat te zijn om orde te houden in die provincie, waaruit Mehemet-Ali nog maar twintig jaren geleden door de Engelsche wapenen verdreven is. De mogendheden, welke de overeenkomst van 1840 hebben onderteekend, en ook die welke aan de verdragen van 1856 hebben deel genomen, zijn verantwoordelijk voor het welzijn van het land, hetwelk zij destijds weder onder het gezag des Sultans hebben gebragt, en waarvan zij, nu vier jaren geleden, besloten den Sultan het bezit met het overige van zijn grondgebied te waarborgen. Wanneer Christenen onder het oog van eenen Turkschen landvoogd worden om hals gebragt, en wanneer hun op bevel van Turksche officieren de wapenen worden ontvoerd, dan is het hoog tijd om tusschen beide te komen. Turkije heeft in andere oorden zoo veel te doen en is zoo langzaam in zijne bewegingen, dat het, met den besten wil der wereld buiten staat zou zijn om veel uit te rigten. Dien ten gevolge is Frankrijk op het punt om eene afdeeling troepen naar de Syrische kust te zenden, en Engeland zal ter zee medewerken. Het kan zijn, dat de aankondiging van deze stappen de Porte tot meer dan gewone voortvarendheid aanprikkelt, en dat Fuad Pascha tracht de zaken in orde te brengen vóór dat de vereenigde eskaders de operatien aanvangen. De tijding van het sluiten van een vredesverdrag tusschen de twee volksstammen schijnt eenen stap in die rigting aan te duiden. Doch Europa zal zich denkelijk niet door zoo plompe kunstgrepen laten om den tuin leiden. Het zal de pligt der Christen-natien zijn, zulke punten aan de kust te bezetten, als waardoor de Mohammedaansche volksstammen van het land zullen gebragt worden tot inzigt van de noodzakelijkheid om hunne dweepzucht in te toomen. Het zal ook haar pligt zijn te vorderen, dat de Porte de hoofddaders en hunne medepligtigen straffe, al mogten ook eenigen van hen in het leger van den Sultan zelven gevonden worden.

» De politieke schikkingen, welke tot het bereiken van die doeleinden moeten worden gemaakt, zijn in ons oog van minder gewigt. Het is ontegenzeggelijk raadzaam, de Porte als een onafhankelijk en met ons gelijkstaand gouvernement te behandelen, en haar land niet anders dan krachtens eene met Turkije aangegane overeenkomst te bezetten; doch indien het niet mogelijk is zulk eene schikking te treffen, laat ons dan in den naam der menschelijkheid de *etiquette* schenden en op eens aan die gruwelen een einde maken."

TURKIJE.

Terwijl Fuad Pascha, de commissaris der Porte voor de Syrische aangelegenheden, zijnen weg over Egypte heeft genomen en eerst den 21sten dezer van Alexandrie naar Beyrut vertrokken is, heeft het Turksche eskader, naar een berigt van de Parijsche bladen, eerst den 18den dezer de reede van Cyprus verlaten en den steven naar de Syrische kust gewend.

ITALIE.

Volgens eenige bij de *Indépendance Belge* ontvangen berigten zou het Napelsche gouvernement te Turyn het aanbod hebben gedaan om Sicilie aan Sardinie af te staan onder beding dat Koning Victor Emanuel zich verbond om Garibaldi van eenen inval in het Napelsche grondgebied te weerhouden. Dit aanbod zou den 22sten dezer gedaan en den volgenden dag ter kennis van Garibaldi gebragt zijn, echter zonder dat het Sardinische gouvernement eenige verbindtenis dienaangaande jegens Napels op zich genomen had.

Het bovenstaande wordt in de hoofdzaak door den Turynschen berigtgever van den Parijschen *Constitutionnel* bevestigd. Naar hij schrijft, is den 23sten dezer te Turyn van wege het Napelsche gouvernement aan Koning Victor Emanuel de volgende schikking voorgeslagen: 1°. Koning Frans II zou aan Koning Victor Emanuel al zijne regten op Sicilie afstaan, zonder dat er eenige stemming onder de bevolking plaats had; 2°. de Koning van Opper-Italie zou aan dien van Napels het behoud van diens gebied op het vaste land waarborgen; 3°. er zou een bondgenootschap tusschen de twee staten worden gesloten, strekkende tot handhaving der liberale instellingen en der nationale onafhankelijkheid.

De berigtgever voegt daarbij, dat de heer Cavour terstond aan Garibaldi berigt van dat voorstel heeft gezonden, en eenigen tijd heeft gevraagd om hetzelve te overwegen.

— De berigten uit Napels van den 18den dezer melden, dat een aantal officieren van de Napelsche zeemagt dezer dagen hun ontslag hebben genomen, en dat vele andere, bij het afleggen van den door de constitutie voorgeschreven eed, alleen hebben willen beloven de door den verantwoordelijken minister mede onderteekende bevelen des Konings te zullen volvoeren.

— De Iersche vrijwilligers te Rome hebben zich zoo onhandelbaar en wederspannig betoond, dat, volgens de berigten uit die stad van den 17den dezer, aan een aantal van hen vrijheid is gegeven om de pauselijke krijgsdienst te verlaten.

— Blijkens eene mededeeling van den Parijschen *Constitutionnel* van heden is het door de gisteren te Parijs ontvangen berigten nagenoeg zeker geworden dat Garibaldi zich naar Messina begeven heeft.

De dictator is den 18den dezer te Palermo scheep gegaan, en heeft er bij zijn vertrek eene proclamatie uitgevaardigd van dezen inhoud:

» Het vaste land van Italie zendt mij, op de roepstem der verdrukten, zijne zonen in grooten getale; ik trek met hen naar Messina.

» Aldaar verwacht ik de dappere jongelingschap van Sicilie. Ten derden male zullen wij er het zegel zetten op de verbindtenis tot verdelging der tyrannen, welke de laatste schakels van onze ketenen verbreken en den laatsten steen van het gebouw onzer nationaliteit leggen zal.

» Te Calata-Fimi en te Palermo zijn de zonen van dit land door Joseph Garibaldi niet te vergeefs ten strijde geroepen."

Na het vertrek van Garibaldi waren er te Palermo slechts weinig troepen meer aanwezig; sedert den 15den hadden zeven of acht duizend man de stad verlaten.

Volgens de berigten van den *Constitutionnel* heeft het Napelsche gouvernement den 21sten dezer besloten Sicilie te ontruimen, en is de uitvoering van dit besluit den 23sten aangevangen; den 25sten werden de forten van Messina nog door de Napolitanen bezet gehouden, maar waren alle buitenwerken door hen ontruimd en was het meerendeel hunner troepen naar Calabrie ingescheept.

DUITSCHLAND.

H. K. H. de Prinses Frederik Wilhelm van Pruissen is den 24sten dezer voorspoedig van eene dochter bevallen.

— In een hoofdartikel over de bijeenkomst van den Prins-Regent van Pruissen met den Keizer van Oostenrijk te Töplitz zegt de half-officiële *Preussische Zeitung*:

» Het is de Oostenrijksche Keizer die den wensch naar deze zamenkomst op voorkomende wijze heeft uitgedrukt. Niemand in Pruissen zal willen ontkennen, dat eene toenadering tusschen Oostenrijk en Pruissen als eene heilrijke en heuglijke gebeurtenis te begroeten is, wanneer voor eene zamenwerking der beide mogendheden goede grondslagen en de voorwaarden, die aan elke der beide partijen haar regt verzekeren, gevonden en aan beide zijden met opregtheid aangenomen kunnen worden. Dat de roeping, dat de levensbeginselen van onzen staat thans duidelijker dan ooit vroeger begrepen worden, dat zij te stellig erkend zijn en reeds te weldadige vruchten gedragen hebben om ooit weder miskend of prijs gegeven te worden — dat is in Pruissen voor geen man van doorzigt meer verborgen. En met voldoening kunnen wij zeggen dat de tegenwoordige toestand van onzen staat, met zijne gewigtige pligten en de daarvan onafscheidelijke regten, ook buiten Pruissen meer en meer naar waarde geschat wordt. Het allerminst wordt de toestand en de roeping van Pruissen door onzen grooten Duitschen bondgenoot miskend. Wanneer [illegible] Oostenrijk stappen tot toenadering gedaan worden op een oogenblik, waarop Oostenrijk zelf zich ernstiger dan ooit bezig houdt met de pogingen om zijn staatsleven vrijer te organiseren, dan zal voor den onbevooroordeelden waarnemer de zamenhang tusschen die nieuwe veel belovende rigting van de inwendige politiek des keizerrijks en deze toenadering niet verborgen blijven. Onder deze omstandigheden zal men zich met vertrouwen aan de blijde hoop mogen overgeven, dat van den kant van Oostenrijk feitelijke bewijzen eener staatkunde te wachten zijn, die bereid is om aan de levensbeginselen van den Pruissischen staat en van het Duitsche vaderland regt te laten wedervaren, en welke in de langs dien weg tot stand gebragte eendragtige zamenwerking van geheel Duitschland den besten waarborg voor alle Duitsche staten ziet."

BELGIE.

Bij een besluit van Koning Leopold van den 25sten dezer is de zitting der wetgevende kamers van Belgie voor 1859—1860 gesloten. In de afgeloopen zitting zijn verscheiden belangrijke voordragten tot stand gekomen, [illegible] welke eene sterke minderheid in de tegenwoordige [illegible] geen gebruik te moeten maken van de door de liberalen ruimschoots aangeboden gelegenheid om over de punten, welke tusschen de staatspartijen in geschil zijn, strijd te voeren. Over het geheel zijn de liberalen over de uitkomsten der afgeloopen zitting, ook uit het oogpunt van het belang der partij, zeer tevreden; en aan den anderen kant ontveinst men zich niet, dat die partij in Belgie meer en meer het overwigt bekomt, hetgeen deels aan de bekwaamheid der liberale bewindslieden, en deels ook aan den loop der politieke aangelegenheden van Europa toegeschreven wordt.

— Het officiele blad van het Belgische gouvernement behelst thans dagelijks eene lijst van adressen, den Koning door collegien, particulieren en particuliere vereenigingen aangeboden om hem bij de 29ste verjaring zijner troonsbeklimming verknochtheid te betuigen. Daaronder vindt men, bij voorbeeld, adressen van kamers van koophandel, van genootschappen ter aankweeking der Vlaamsche taal, van fabriekarbeiders, kostschoolhouders, enz.

NOORD-AMERIKA.

De jongste berigten uit Mexico, welke door de New-Yorksche dagbladen van den 14den dezer worden medegedeeld, luiden gunstig voor de liberale partij daar te lande, maar brengen geene bevestiging van het berigt, volgens hetwelk de generaal Miramon, het hoofd van het conservative bewind, door zijne tegenpartijders gevangen genomen zou zijn.

NASCHRIFT.

Töplitz, 26 Julij des avonds. Heden heeft de Keizer bij den Prins-Regent een bezoek afgelegd, hetwelk een en een half uur duurde. Daarna heeft de graaf von Rechberg eene langdurige audientie bij den Prins-Regent en vervolgens eene conferentie met den Pruissischen minister von Schleinitz gehad. In den namiddag heeft de vorst von Hohenzollern, Pruissens eerste minister, een vrij lang onderhoud met den Keizer gehad, waarbij de graaf von Rechberg tegenwoordig was. Morgen voormiddag vertrekken de Keizer en de Prins-Regent van Töplitz; de eerste naar Pillnitz om het Saksische hof te bezoeken, de laatstgenoemde over Dresden naar Potsdam.

Töplitz, 27 Julij. Aan het gisteren gehouden gala-diner verscheen de heer von Rechberg met de decoratie van den Zwarten Adelaar, en de heer von Schleinitz met die van de orde van den H. Stephanus, welke ridderteekenen hun pas verleend waren. Er is geen toast uitgebragt.

Londen, 27 Julij. Volgens Reuters agentschap heeft de graaf von Rechberg aan de Oostenrijksche gezanten in den vreemde eene circulaire afgezonden, om hen nopens het doel der zamenkomst te Töplitz in te lichten. Hij zegt daarin dat de Keizer het verlangen had te kennen gegeven om met den Prins-Regent omtrent de gesteldheid van Europa en meer bijzonder van Duitschland in overleg te treden, en drukt de hoop uit dat dit onderhoud tot eene goede verstandhouding tusschen de beide mogendheden zal leiden.

Zürich, 26 Julij. De Pruissische gezant heeft aan den Bondsraad medegedeeld dat zijn gouvernement eene conferentie als het meest geschikte middel beschouwde om nopens het Savooische vraagstuk tot eene oplossing te geraken, maar dat verschil van gevoelen tusschen de mogendheden een uitstel der conferentie noodig maakt, zonder dat echter de quaestie zelve daardoor gepraejudicieerd wordt.

Parijs, 26 Julij. Naar verzekerd wordt, zou heden de verklaring der Porte ontvangen zijn, dat zij toestemt in de tusschenkomst in Syrie, en zouden ook de overige mogendheden zich daarmede vereenigd hebben. Engeland zou zich bepalen tot het afzenden eener vloot, en de Fransche expeditie zou eerlang bevel ontvangen om te vertrekken. Heden zou tusschen de vijf groote mogendheden eene overeenkomst tot regeling van al wat de expeditie betreft geteekend worden.

Parijs, 27 Julij. Volgens een door den heer Grandguillot onderteekend artikel in den *Constitutionnel* van heden heeft lord John Russell den Engelschen gezant te Parijs gemagtigd om zich met Frankrijk nopens de Syrische expeditie te verstaan, en zijn al de groote mogendheden het omtrent dat onderwerp eens. Het gevolg daarvan zal wezen dat ook Turkije zijne toestemming geeft. Thans schiet nog over de grondslagen vast te stellen, waarop tot bereiking van het gemeenschappelijke doel zal gehandeld worden. Die taak is niet van moeijelijkheid ontbloot; men mag echter hopen dat het aan de goede trouw der mogendheden zal gelukken die moeijelijkheden te boven te komen. Frankrijk, hetwelk in dezen eene krachtige houding heeft aangenomen, geschikt om den moed der onderdrukten te schragen, zal, volgens den *Constitutionnel*, die gematigdheid aan den dag leggen, welke het onveranderlijke rigtsnoer zijner staatkunde is en welke tot geruststelling der andere gouvernementen moet strekken.

Londen, 27 Julij. De *Morning Post* van heden betoogt dat, wanneer er eene tusschenkomst in Syrie plaats heeft, de vraag omtrent de verdeeling van Turkije alleen nog maar eene quaestie van tijd is; en dat men, alvorens iets te ondernemen, ten minste behoort af te wachten of Turkije werkelijk buiten magte is om de orde in Syrie te herstellen.

— In de zitting van het Lagerhuis van gisteren heeft lord John Russell, in antwoord op eene vraag van den heer Griffith, te kennen gegeven, dat de Koning van Sardinie aan Garibaldi een schrijven had gerigt om hem tot het sluiten van eenen wapenstilstand met Napels en tot het nalaten van eenen aanval op de Napelsche provincien van het vaste land te bewegen; voorts, dat een Napelsch gezant te Londen was aangekomen, om voor te stellen dat Engeland de bemiddeling tusschen Garibaldi en Napels op zich nemen, en dat Engeland en Frankrijk eerstgenoemden tot het aangaan van eenen wapenstilstand noodzaken zouden. De minister zeide dat het Engelsche gouvernement geweigerd had in dit voorstel te treden.

Parijs, 26 Julij. De jongste berigten uit Napels schilderen den staat van zaken aldaar als meer geruststellend af.

De *Patrie* verzekert dat de generaal Goyon Rome niet verlaten zal.

Turyn, 26 Julij. Berigten uit Palermo van den 24sten melden dat in de gevechten bij Milazzo op den 16den en 17den 580 Napolitanen buiten gevecht zijn gesteld. Den 20sten had Garibaldi Milazzo op nieuw aangetast en na een hardnekkig gevecht de Napolitanen genoodzaakt om naar het kasteel terug te trekken. Gedurende de korte afwezigheid van Garibaldi was het dictatorschap aan den heer Sirtori opgedragen; na aankomst van den heer Depretis heeft deze hetzelve op zich genomen.

Genua, 26 Julij. Garibaldi heeft bij de vermeestering van Milazzo veel volks verloren; naar men zegt zou hij zelf aan den voet, en zijn zoon aan den schouder gekwetst zijn. Hij heeft een aantal inwoners van Milazzo, die tegen hem gestreden hadden, doen dood schieten.

Turyn, 26 Julij. Het is niet waar, dat de Napelsche troepen geheel Sicilie zouden ontruimd hebben. Messina is nog steeds in de magt van Napels.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

'sGravenhage, *den 27sten Julij* 1860.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn voortgezet de beraadslagingen over het wets-ontwerp tot den aanleg van spoorwegen voor rekening van den Staat.

De Vergadering nam het eerst in behandeling art. 4 luidende:

» De wet bepaalt de wijze van exploitatie."

De heer van Bosse had voorgesteld art. 4 te vervangen door de volgende bepalingen:

» De spoorwegen worden niet door den Staat geëxploiteerd.

» Geenerlei materieel, voor de exploitatie benoodigd, wordt door den Staat aangekocht.

» De wet stelt de voorwaarden der exploitatie en der tariven vast."

Subsidiair, indien dit voorstel niet mogt worden aangenomen, art. 4 aldus te lezen:

» De wijze van exploitatie, de voorwaarden van het vervoer en de vrachttariven worden door de wet vastgesteld.

De heer van Bosse lichtte zijne amendementen toe. Hij vreesde niet dat in het regeringsartikel eene geheime bedoeling lag. Ter goeder trouw meenden de Ministers, dit geloofde hij, de zaak der exploitatie voor dit oogenblik zuiver te houden. Dezelfde meening, dacht hij, was in

de bureaux niet zoo aanwezig. De vermoedens daaromtrent putte hij uit de over de zaak gewisselde stukken, waarin onder anderen te kennen gegeven werd dat het materieel moest worden aangeschaft. Dit aangeschaft zijnde meende hij dat het om onderscheidene redenen niet wel doenlijk was eene overeenkomst omtrent de exploitatie te sluiten. Als in de bureaux het verlangen was om den Staat te doen exploiteren, dan zou door de aanneming van het wets-artikel, gaandeweg bij aanschaffing van materieel en aanstelling van personen, tot de exploitatie worden overgegaan, zullende men na afloop der werken groote moeijelijkheden tot verpachting ondervinden. Hierbij herinnerde hij aan het gebeurde met den Rhijnspoorweg. Het voorstel der Regering achtte hij dus niet in het algemeen belang. Bij de algemeene beraadslagingen was opgemerkt dat de Regering in handen zou hebben het middel om de tariven te verlagen en ze in verhouding te brengen tot die van het buitenland. Ook dit zou moeijelijkheden opleveren, waarbij hij in herinnering bragt wat met den overvoer van producten geschiedde. Tegen het denkbeeld van staatsalvermogen, ook in dit opzigt, moest hij zich verzetten, om de onaangenaamheden die daaruit zouden kunnen voortvloeijen. Uit een oeconomisch oogpunt had hij zich verwonderd over de denkbeelden hier tot aanprijzing van staatsspoorwegen bijgebragt. Hij had de vraag gedaan of in de kosten van aanleg begrepen waren die voor de aansluitingen met den Rhijnspoorweg. De Minister van Binnenlandsche Zaken had dienaangaande een bevestigend antwoord gegeven. Hij meende echter uit vergelijking der cijfers te moeten opmaken dat dit niet het geval was, geloovende hij dat de rekening dienaangaande niet geheel juist was.

Zijne amendementen verder toelichtende, erkende hij het eerste voorgedragen te hebben in de hoop dat de Kamer voor de gevaren van de aanneming van art. 3 zou teruggedeinsd zijn. Art. 3 was echter aangenomen; nu zou aangevangen worden op onderscheidene punten; de afgemaakte werken zouden alsdan geëxploiteerd worden. De absolute bepaling van het eerste amendement zou kunnen leiden tot moeijelijkheden en om die reden trok hij dat in, en liet het tweede over met deze verandering, dat binnen twee jaren na de afkondiging der wet, de wijze van exploitatie, de voorwaarden van het vervoer en de vrachttariven door de wet zouden worden vastgesteld. De aanneming van dat amendement zou er toe leiden dat niet voor onbepaalden tijd de quaestie der exploitatie onbeslist bleef. De Staat zou zich, bij aanneming van het amendement, kunnen onthouden van de aanschaffing van materieel, en langs den door hem voorgestelden weg geloofde hij het door hem beoogde doel evenzeer te bereiken. Geene bedenking kon er zijn om ook aan te nemen het beginsel dat de vrachten bij de wet zouden worden vastgesteld.

De Minister van Binnenlandsche Zaken bepaalde zich bij de behandeling van het tweede amendement. Dit kwam in hoofdzaak, meende hij, met de Regerings-voordragt overeen. Er was echter eene uitbreiding bij opgenomen die hij afkeurde. Als later een wets-ontwerp werd voorgedragen, dan zou men kunnen beoordeelen of dat aanvulling behoefde, en of de door den heer van Bosse bedoelde punten daarin opgenomen moesten worden. Het voorstel van dien heer liep dus eene latere beslissing vooruit. Hij achtte het niet zeker dat binnen twee jaren de punten omtrent exploitatie konden vastgesteld worden: eerst behoorden banen afgewerkt te zijn, en waren er binnen twee jaren geene concessionarissen, dan er zou verwarring ontstaan. Het amendement had de strekking om den Staat te verhinderen materieel aan te schaffen; moeijelijkheden konden bij zoodanige aanschaffing ontstaan; maar had men geen materieel om op afgewerkte wegen te gebruiken dan was het moeijelijk iemand te vinden die zonder middelen van vervoer den weg zou willen exploiteren. Er moest tijd wezen om dat materieel te laten vervaardigen, en de aanschaffing daarvan was noodig hetzij er staatsexploitatie was of niet. De verwezenlijking van het denkbeeld van staatsexploitatie was altijd mogelijk: zonder bezit van materieel waren de gereed zijnde banen zonder nut. Het voorstel der Regering verhinderde eene beslissing omtrent dat beginsel niet: het omvatte alles; bij de later bedoelde wet zou de zaak in haar geheel behandeld kunnen worden.

De heer van Bosse meende dat de Minister van Binnenlandsche Zaken eenen weg volgde die ongetwijfeld tot staats-exploitatie moest leiden. Om dat te voorkomen had hij zijn voorstel ingediend. Hij achtte het voorzigtig, juist om den inhoud van artikel 5, de aanschaffing van materieel voor 's hands op zijde te laten, en in de beide eerste jaren alleen de toegestane sommen voor den aanleg te bestemmen, die daarvoor wel vereischt zouden worden. Er was geen bezwaar om in den door hem aangegeven zin te handelen, ook met betrekking tot de vaststelling van tariven binnen den tijd van twee jaren: uitzonderingen zouden in later opgekomen bezwaren kunnen voorzien.

De heer de Poorter meende dat de aanleg van spoorwegen zonder materieel niet wel mogelijk was. Men had dit noodig tot vervoer van onderscheidene zaken en personen; op praktisch terrein was de aanneming van het amendement niet aan te raden.

De heer van Nispen van Sevenaer kon de bedenking van den vorigen spreker niet goedkeuren: er was onderscheid tusschen materieel en materieel. Hij had bezwaar in de aanschaffing van materieel, dienstig op alle punten, waar met het werk zou worden aangevangen. Beter achtte hij het met bijzondere personen over de exploitatie te handelen. Ten slotte gaf hij te kennen, dat na de aanneming van het amendement in art. 2 alle waarde van de wet voor hem verdwenen was.

De heer van Bosse verdedigde nader zijn voorstel, waarna ook de Minister van Binnenlandsche Zaken van zijne zijde op nieuw de onaannemelijkheid van het amendement deed uitkomen.

De heer Dirks vroeg of het in de bedoeling van den voorsteller lag alle voorwaarden in het amendement bedoeld, aan de wetgevende magt te onderwerpen. Dit zou hij zeer bedenkelijk achten.

De heer van Bosse zeide dat hij met zijn voorstel niet bedoelde alle onderdeelen en bijzonderheden in de wet op te nemen. Hij beriep zich op hetgeen reeds vroeger ten aanzien van vaststelling van andere tariven was geschied. Voor het overige was de staats-exploitatie door de aanneming van zijn voorstel uitgesloten. In eene organisatie-wet als deze, geloofde hij niet dat eene bepaling als de zijne mogt ontbreken. Ten einde de daartegen ingebragte bezwaren zoo veel mogelijk op te heffen, was hij bereid den termijn van twee jaren daaruit weg te nemen, maar daarbij te voegen het voorschrift dat inmiddels geenerlei voor exploitatie benoodigd materieel door den Staat zou worden aangekocht.

De Minister van Binnenlandsche Zaken zeide zich met het gewijzigde amendement niet te kunnen vereenigen. Het daarin bedoelde verbod keurde hij af; onnoodig was het die bepaling in deze wet op te nemen; over de aanschaffing van materieel kon men bij de behandeling der begrooting beslissen. Geleidelijk kon men de toegestane sommen voor aanleg en exploitatie besteden. Vreemd kwam het hem voor dat de heer van Bosse de vrachttariven bij de wet wenschte te doen vaststellen, terwijl bij de concessien in de vorige wetsvoordragt zoodanige bepaling niet was opgenomen. Bij aanneming van het Regeringsartikel zou men nader de quaestie der exploitatie in haar geheel kunnen behandelen.

De heer van Nispen van Sevenaer voerde nog nader het woord en kwam op tegen het denkbeeld dat er met betrekking tot het punt der tariven mogelijkheid tot het verleenen van bescherming van velen zou bestaan. Hij had ook bedenking tegen de aanschaffing van materieel, nu eenmaal het beginsel van art. 3, een groot aantal aanvangspunten opgevende, was aangenomen.

De heer Mackay meende dat men bij de aanneming van het amendement er toe zou overgaan om een wets-alvermogen aan te nemen. Hij geloofde dat dit voorstel niet aannemelijk was, weshalve hij de goedkeuring ontraadde.

De heer van Bosse verdedigde zich nog nader omtrent de door velen tegen zijn voorgesteld amendement ingebragte bezwaren, waarna de beraadslagingen gesloten werden verklaard.

Het amendement van den heer van Bosse werd daarop in stemming gebragt en met 47 tegen 25 stemmen verworpen.

Vóór hebben gestemd de heeren: van Goltstein, Mensonides, Wintgens, van Nispen van Sevenaer, Hengst, ter Bruggen Hugenholtz, de Brauw, van Hoëvell, van Bosse, Dommer van Poldersveldt, Heemskerk Bz., Westerhoff, Idzerda, van der Veen, Kingma, van Heukelom, Olivier, de Raadt, Poortman, Thorbecke, Sloet tot Oldhuis, Duymaer van Twist, Dullert, Taets van Amerongen en van Wintershoven.

Art. 4 werd daarop zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De beraadslagingen werden alstoen geopend over art. 5, luidende:

» Jaarlijks wordt voor den aanleg der in art. 2 genoemde spoorwegen ten minste *tien millioen gulden* op de Staatsbegrooting uitgetrokken."

De heer van Bosse had voorgesteld dat artikel aldus te lezen:

» Er wordt eene algemeene begrooting van de kosten, tot den aanleg van spoorwegen vereischt, door de wet vastgesteld.

» Het bedrag der uitgaven in elk jaar te doen, wordt jaarlijks op de Staatsbegrooting uitgetrokken.

» De wet stelt de uitzonderingen op de wetten van 5 October 1841 (*Staatsblad* n°. 40) en van 10 Februarij 1844 (*Staatsblad* n°. 6) vast, welke de bijzondere aard van de werken en aanbestedingen, tot bovenbedoelden aanleg behoorende, vordert."

Dat amendement werd door den voorsteller ingetrokken.

De heer Duymaer van Twist verklaarde den zin van het artikel niet wel te vatten. Hij herinnerde wat dienaangaande in de gewisselde stukken was medegedeeld. De Regering had verklaard dat de benoodigde sommen op de begrooting moesten worden gebragt. Hierdoor werden, meende hij, de Regering en de Staten-Generaal aan banden gelegd. Was dat zoo, dan vroeg hij wat er overbleef van de bevoegdheid der Kamers om te overwegen of de toestand der finantien toeliet om voor deze zaak tien millioen op de begrooting te brengen? Met aandrang was op de bevoegdheid van beoordeeling gewezen. Eene tweede vraag was, dat, als jaarlijks tien millioen op de begrooting moest worden gebragt, dan ook de middelen daartoe moesten aangewezen worden. Hoe echter te handelen als er geene middelen waren? Verpligting tot het brengen der uitgaven op de begrooting zonder middelen, was dus eene tegenstrijdigheid. Ten derde vroeg hij of de Regering haar doel met de bepaling van art. 5 zou bereiken? Dit geloofde hij niet. Art. 3 sprak alleen van beginnen, na aanvang was men vrij; en art. 5 schreef niet voor hoe de toegestane sommen moesten worden [illegible] vrijheid. Hij geloofde niet dat jaarlijks aan allen bevredigende voorstellen zouden worden gedaan; ieder jaar zou ieder voor zijne eigene lijn opkomen, en het zou te bezien wezen of de tevredenen of de ontevredenen de meerderheid zouden uitmaken.

De Minister van Finantien deed opmerken dat bij de behandeling van het vorig wets-ontwerp de vorige spreker geene bezwaren van dien aard als nu opgeworpen had. Wat den vorm van het artikel betrof, dienaangaande was gehandeld in overeenstemming met hetgeen bij vroeger aangelegde werken was in acht genomen; hij herinnerde wat met betrekking tot de verbetering der rivieren was geschied, en wees ook op de wet nopens de kasbiljetten, soortgelijke bepaling inhoudende als waarvan hier nu sprake was. Naar aanleiding van dat voorschrift was op den bepaalden tijd eene som op de begrooting gebragt. Hetzelfde zou nu geschieden, en de Memorien van Toelichting en van Beantwoording gaven hieromtrent de vereischte ophelderingen. Deze moesten de noodige gerustheid geven. De practische toelichting gaf hij verder door de opgave van eenige cijfers; hij rekende in December 1861 nagenoeg 25 millioen in kas te hebben, met 20 millioen zou dat cijfer kunnen vermeerderen wanneer men op de begrooting de koloniale baten bragt, zoo als van 1842—1848 was geschied. De tegen dit artikel ingebragte bezwaren waren dus overdreven, wilde men zich door bedenkingen voor de toekomst laten terughouden, dan moest men niet op den aanleg van spoorwegen rekenen. De toekomst achtte hij door het regeringsvoorstel niet bezwaard; mogten na 1861 de finantien van dien aard zijn dat men eene leening moest sluiten, dan zou dat alleen een bezwaar van 2 millioen rente op den Staat leggen voor het geval zelfs dat de spoorwegen niets opbragten. Dit zoo zijnde geloofde hij niet te veel van den Staat te eischen in verband met hetgeen hij bij de behandeling van het vorig wets-ontwerp had te kennen gegeven.

De Minister van Binnenlandsche Zaken merkte van zijne zijde op, dat hij niet de verzekering durfde geven, jaarlijks ieder te zullen bevredigen met betrekking tot de voortzetting der aangevangen lijnen. Hij zou echter in het algemeen belang handelen, zoo veel mogelijk zou men geleidelijk voortwerken. De eene lijn was echter kostbaarder dan de andere, gelijke toebedeeling der sommen voor iedere lijn was dus niet wel mogelijk. In dien zin had de heer Duymaer van Twist dan ook geen amendement voorgesteld.

De heer Duymaer van Twist merkte op, dat zijne vragen niet beantwoord waren. Hij had vroeger wel finantiele bezwaren gehad; maar bij de behoefte aan spoorwegen moest men deze zoeken te vervallen, ook al waren er bezwaren van dien aard. Dit wets-ontwerp had ondertusschen meer finantieel bezwaar voor hem dan het vorige. Het plan was van meer omvang, al maakte men voor het oogenblik geene bruggen; de door den Staat aangelegde lijnen zouden kostbaarder zijn, de risico van slechte ramingen zou nu voor rekening van den Staat komen. Aannemende dat dit en het vorig wets-ontwerp op een gelijk cijfer rustten, dan was het nog minder bezwarend die som in 50 dan in 10 jaren te betalen. Omtrent de algemeene finantiele beschouwingen van den Minister van Finantien merkte hij op dat deze bij het vorig wets-ontwerp een aantal

finantiele bezwaren had geopperd, terwijl hij er nu nagenoeg geene had. Den Minister van Finantien achtte hij alzoo op dit punt van zienswijze veranderd. Den Minister van Binnenlandsche Zaken gaf hij te kennen het artikel niet te willen amenderen; maar, aangezien hij oordeelde dat de Regering haar doel daarmede niet zou bereiken, kon het, zijns inziens, vervallen.

De heer van Nispen van Sevenaer zeide met den Minister van Finantien omtrent den inhoud van dit artikel en de gevolgen daarvan niet overeen te stemmen. Hij geloofde dat niemand met dit artikel eenige aanspraken tegen den Staat kon doen gelden. Zoolang de wensch naar spoorwegen bleef bestaan zouden de gelden toegestaan worden; maar mogten de omstandigheden veranderen, dan zou geen band bestaan om den voortgang te verlangen. Had hij vroeger geen bezwaar gemaakt om aan het wets-ontwerp zijne stem te schenken, na de aanneming van het amendement van den heer van Goltstein had deze voordragt voor hem geene waarde meer.

De heer van Hoëvell merkte op, dat op het oogenblik, toen de Minister van Finantien het vorig [illegible] bezwaren bestreed, dezelfde millioenen, waarop deze nu gewezen had, ook bestonden. Verder kon hij niet toegeven dat op de gelden, bestemd voor de emancipatie der slaven in West-Indie, kon gerekend worden, of het daartoe strekkend wets-ontwerp was, zijns inziens, ingediend in het denkbeeld dat het niet zou worden aangenomen. Tegen dit wets-ontwerp had hij aanzienlijke bezwaren, zoowel in art. 1 als in het nu in behandeling zijnde artikel gelegen.

De heer Elout van Soeterwoude zag wel eenen band voor de Regering en de Staten-Generaal in dit artikel. In dien zin had hij groot bezwaar tegen dit artikel, en kon hij met den Minister van Finantien en diens beschouwingen niet instemmen. Bij het vorig wets-ontwerp had hij zich verzet tegen het denkbeeld om, zoo de schatkist niet toeliet de noodige millioenen op de begrooting te brengen, alsdan voor de zaak der spoorwegen geldleeningen te sluiten of belastingen op te leggen. Dit zou ook door de aanneming van dit artikel kunnen geschieden, en om die reden zou hij het artikel moeten afstemmen. Verbond het artikel niet, dan was de bepaling onnoodig, en moest men vertrouwen in Regering en Staten-Generaal stellen dat de wet naar de bestaande krachten zou uitgevoerd worden.

De Minister van Finantien kon niet toegeven dat de meening omtrent de verandering zijner zienswijze juist was. Met betrekking tot dit artikel toonde hij aan hoe de gevoelens hier tegenover elkander stonden. De geopperde bezwaren echter waren overdreven. Vijftig millioenen konden nu als gevonden beschouwd worden. Nam men het artikel aan dan was hij van oordeel dat men gebonden was om de tien millioen op de begrooting te brengen. Aannemende dat na 1861 de inkomsten niet verminderden, en dat men de verdere gelden door andere middelen moest vinden, dan zou dat kunnen geschieden door eene kleine verhooging der belastingen of door eene geldleening. Liet men zich door bezwaren afschrikken, dan zou men ook geene spoorwegen kunnen bekomen.

De heer van Bosse trad in eenige beschouwingen om aan te toonen dat wat de finantiele quaestie betrof, het vorig wets-ontwerp zich gunstig van het tegenwoordige onderscheidde. Het voorbeeld der wet van 1841, door den Minister van Finantien aangehaald, achtte hij onjuist gekozen. Een beter voorbeeld ware de wet tot droogmaking van het Haarlemmermeer, waarvoor eene begrooting was opgesteld, eene leening gesloten, en voor de verdere behoeften eene som op de begrooting gebragt. Misrekeningen zouden, zijns inziens, door den nu voorgestelden weg ontwijfelbaar ontstaan. Alles moest zich bewegen binnen den kring van de sommen vóór een enkel jaar toegestaan; en dit zou tot vele moeijelijkheden leiden, die de behoorlijke uitvoering van het werk belemmeren zouden.

De heer Mackay achtte het noodig den zin van het artikel wel te verstaan. Hij voor zich achtte de bepaling niet wettig verbindend voor alle omstandigheden. Dit deed ook de inhoud van de gewisselde schrifturen uitkomen. Het voorbeeld van de wet van 1841 kon dus hier niet opgaan. Jaarlijks was dus ieder vrij, en Regering en Staten-Generaal konden naar omstandigheden handelen. Daarbij geloofde hij dat, bragt de staat der schatkist dit mede, men dan ook meer dan 10 millioen zou kunnen besteden.

De heer van Zuylen van Nyevelt zag geene zekerheid dat de later zoo noodig te negotieren 50 millioen slechts 2 millioen renten zouden noodig maken. Het regeringsplan met dat van het vorig wets-ontwerp vergelijkende, achtte hij in allen gevalle deze voordragt minder voordeelig dan de vorige.

De heer van Nispen van Sevenaer zeide van gevoelen te blijven dat het artikel voor niemand verbindend was.

De Minister van Finantien toonde aan dat het denkbeeld van eene begrooting voor dat werk te maken, gelijk men had aanbevolen, minder aannemelijk was; om vele redenen was de verwezenlijking daarvan bezwaarlijk. Omtrent den band op de toekomst dien dit artikel zou medebrengen, merkte hij op dat de Regering verpligt zou zijn 10 millioen op de begrooting uit te trekken; eene zedelijke verpligting achtte hij het die som voor dat werk te bestemmen.

De heer Thorbecke zeide dat dit artikel bestemd scheen om eene bedriegelijke zekerheid te geven. Hij voor zich meende dat er geen band zijn kon; wilde het artikel waarheid bevatten dan moest het zeggen, dat, indien de omstandigheden het medebragten, 10 millioen op de begrooting zouden worden gebragt. Zoodanig artikel achtte hij wel onnoodig.

De beraadslagingen werden daarop gesloten verklaard, en het art. 5 in stemming gebragt met 42 tegen 30 stemmen aangenomen.

Tegen hebben gestemd de heeren van der Poel, Dullert, van Wintershoven, Anemaet, van Goltstein, van Voorthuysen, Storm van 's Gravesande, Mackay, Wintgens, van Nispen van Sevenaer, Hengst, ter Bruggen Hugenholtz, de Brauw, Elout van Soeterwoude, van der Linden, van Hoëvell, van Bosse, Dommer van Poldersveldt, Heemskerk Bzn., Gevers Deynoot, Hoynck van Papendrecht, van Zuylen van Nyevelt, Betz, Idzerda, Kingma, van Heukelom, Olivier, Poortman, Thorbecke en Duymaer van Twist.

Daarna werden de beraadslagingen geopend over een voorstel van den heer Poortman, strekkende om achter art. 5 te plaatsen een nieuw artikel van den volgenden inhoud:

» Wanneer vóór of gedurende den aanleg van spoorwegen, bij art. 2 bedoeld, aanvragen van concessie voor een of meer dier lijnen worden gedaan, zullen die aanvragen worden publiek gemaakt, en daaraan, zoo het na onderzoek en overleg met de aanvragers blijkt dat de vergunning in het algemeen belang verkieslijk te achten is, de voorkeur boven den aanleg van staatswege gegeven worden, behoudens de medewerking der Staten-Generaal in geval die noodig mogt zijn."

De heer Poortman lichtte dat voorstel toe en trad in eene uitvoerige beschouwing der vraag of in den tijd gedurende welken voor den aanleg van spoorwegen moest gezorgd worden, de schatkist steeds in dien staat zou verkeeren, dat ook in alle andere opzigten in de behoeften van den Staat zou kunnen worden voorzien. Hierbij deed hij uitkomen wat voor ieder der takken van algemeen bestuur benoodigd was; de finantien, zoo als men hier bedoelde, te verbinden, om in de behoefte van spoorwegen te voorzien, achtte hij te bezwaarlijk voor de natie om daartoe te kunnen medewerken. Dit kon hij te minder doen, omdat men op andere wijze dan nu voorgesteld was, spoorwegen zou kunnen bekomen, namelijk door middel van concessie. Dat middel was nooit in zijn geheel beproefd. Hierbij deed hij door opgave van cijfers uitkomen, dat dit middel tot een goedkooperen aanleg zou moeten leiden, dan de nu ingeslagen weg. Daar de meeningen in dit opzigt tegenover elkander stonden en de gevoelens omtrent het middel tot het bekomen van spoorwegen [illegible] toe strekte zijn amendement. Het beginsel der wet bleef daarbij onaangeroerd; zijn amendement diende alleen tot matige toepassing der wet. Openbaarheid der aanvragen om concessie was noodig om deze ter algemeene kennis te brengen, ook van de leden der Kamer. Het voorstel beval zich ook hierdoor aan, dat, indien het in de wet opgenomen wierd, gelegenheid tot het doen van aanvragen om concessie overbleef. Wierd het verworpen dan zou verklaard worden dat men niet wilde tot stand brengen, wat in het algemeen belang verkieslijk geacht werd.

De Minister van Binnenlandsche Zaken meende de orde niet te mogen verbreken door weder in de algemeene beschouwingen, waartoe dit amendement aanleiding gaf, te treden. Er was nu eenmaal een besluit genomen in den zin van art. 1; het laatste artikel moest niet strekken om art. 1 omver te werpen. Deze poging der tegenstanders om te herkrijgen wat men verloren had, kon hij niet goedkeuren. De discussie nu eenmaal omtrent dat punt gesloten zijnde, moest men niet weder daarin treden. Hij wenschte dat de wet met overgroote meerderheid mogt aangenomen worden om naar buiten een gunstigen indruk te verwekken.

De heer Poortman beantwoordde nog kortelijk den Minister van Binnenlandsche Zaken, en gaf nader op, welke voordeelen zijn voorstel aanbood. Bestreed de Regering dat denkbeeld, dan zou zij daarmede verklaren, niet gezind te zijn om het voorgeslagen middel in het algemeen belang te beproeven, maar een eenmaal opgevat voornemen te willen doordrijven.

De heer van Diggelen zeide dat hij in het amendement terug vond wat hij oorspronkelijk gewenscht had. Doch vreezende dat door de aanneming van het voorstel belemmeringen zouden ontstaan, gaf hij den voorsteller in bedenking daarin eene tijdsbepaling van zes maanden op te nemen.

De heer Poortman verklaarde aan dat verlangen niet te kunnen voldoen. De beraadslagingen daarop gesloten zijnde, werd het amendement van den heer Poortman in stemming gebragt en met 49 tegen 23 stemmen verworpen.

Voor hebben gestemd de heeren: Wintgens, ten Bruggen Hugenholtz, de Brauw, van der Linden, van Hoëvell, van Bosse, Dommer van Poldersveldt, Heemskerk Bzn., Hoynck van Papendrecht, van Zuylen van Nyevelt, Betz, Idzerda, Kingma, van Heukelom, Olivier, Poortman, Thorbecke, Duymaer van Twist, van der Poel, Dullert, van Wintershoven, Anemaet en van Goltstein.

Na de goedkeuring der beweegredenen werd het wets-ontwerp in stemming gebragt en met 49 tegen 23 stemmen aangenomen.

Tegen hebben gestemd de heeren: van Hoëvell, Wybenga, van Bosse, Dommer van Poldersveldt, Heemskerk Bz., Hoynck van Papendrecht, van Zuylen van Nyevelt, Betz, Kingma, van Heukelom, Olivier, Poortman, Thorbecke, Duymaer van Twist, van der Poel, Dullert, van Wintershoven, van Goltstein, Wintgens, van Nispen van Sevenaer, ter Bruggen Hugenholtz, de Brauw en van der Linden.

Voor hebben gestemd de heeren: Reinders, Heemskerk Azn., Schimmelpenninck, van Asch van Wijck, Westerhoff, Gevers Deynoot, de Poorter, Poortman, van Foreest, Idzerda, van der Veen, Lycklama à Nyeholt, de Raadt, Delprat, van Eck, Sloet tot Oldhuis, Jespers, Zylker, van Franck, Stress, de Lom de Berg, Meylink, Hoekwater, Taets van Amerongen, Kien, Anemaet, van Voorthuysen, Slicher van Domburg, Bots, Wichers, Storm van 's Gravesande, Luyben, Mensonides, Mackay, Begram, Beens, Dirks, Hoffman, van Lynden, de Kempenaer, Nolthenius, Oomen, Hengst, de Bieberstein, van Diggelen, van Heiden Reinestein, Meeussen, Elout van Soeterwoude en de Voorzitter.

De Commissien van onderzoek voor het verslag der werkzaamheden van de wees- en momboirkamers, en van den verkoop van domeinen, hebben daaromtrent bij monde van de heeren Begram en van Voorthuysen verslag uitgebragt, zullende over de voorgestelde conclusien nader beslist worden.

De Minister van Buitenlandsche Zaken heeft nadere stukken ingezonden omtrent de overeenkomst betrekkelijk den brugbouw van Maintz.

De Kamer heeft bepaald dat na behandeling van het wets-ontwerp tot verhooging van hoofdstuk X der staatsbegrooting voor 1860 het voorstel van den heer Sloet tot Oldhuis omtrent de afkoopbaarheid der tienden in overweging zal genomen worden.

De Commissie voor de Verzoekschriften heeft op eenige in hare handen gestelde adressen verslagen uitgebragt, met welker conclusien de Kamer zich achtereenvolgens vereenigde.

Het Nederlandsche oefenings-eskader, onder bevel van den kapitein ter zee H. Wipff, en bestaande uit de fregatten met stoomvermogen *Zeeland*, *Evertsen* en *de Admiraal van Wassenaer*, is den 21sten dezer ter reede van Malta aangekomen.

Volgens een berigt van Zr. Ms. vice-consul te TAGANROG heeft geen enkel Nederlandsch schip die haven gedurende de eerste 6 maanden van dit jaar aangedaan.

De uitzigten op den oogst in die streken waren allervoordeeligst; haver, gerst en rogge beloofden eene buitengewoon rijke opbrengst.

WATERHOOGTEN IN DE HOOFD-RIVIEREN.

Julij.	Rivieren.	Waarnemings-punten.	Rivierhoogte boven of beneden Amst. peil.	Rivierhoogte boven of beneden de nul der oude schaal.	Tijdstip.	In 24 uren. gewassen.	In 24 uren. gevallen.
27	BOVEN-RHIJN. . . .	*Keulen*,	+ 38.65	+ 2.80	8 ure	"	0.05
26	WAAL.	*Nijmegen*,	+ 8.95	+ 2.73	8 "	0.10	"
26	NEDER-RHIJN.	*Arnhem*,	+ 8.92	+ 2.01	8 "	0.05	"
26	GELDERSCHE IJSSEL	*Westervoort*,	+ 9.47	+ 2.10	8 "	0.08	"
26		*Maastricht*, (brug)	+ 42.45	+ 0.25	8 "	0.04	"
26	BOVEN-MAAS	*Maastricht*, (hoofdsluis)	+ 41.71	"	8 "	0.06	"
26		*Grave*,	+ 5.25	+ 0.40	8 "	0.04	"
26	NIEUWE MAAS . . .	*Brielle* H. W.	+ 1.12	"	8 u. 30 m.	"	0.19
		Brielle L. W.	— 0.22	"	5 u. 0 m.	"	0.20

Met het vorige nommer der *Staats-courant* zijn verzonden vel 216—222 van het BIJBLAD II, vel 191 der BIJLAGEN en 2141 *Supplementblad* van het BIJBLAD II.

ADVERTENTIEN.

MINISTERIE VAN OORLOG.

*** De Audientie van den Minister van Oorlog zal op Dingsdag den 31sten dezer geen plaats hebben.

's Gravenhage, den 25sten Julij 1860.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSCHE ZAKEN.

Rijkstelegraaf.

BESTEDING.

Op Vrijdag, den 31den Augustus 1860, des middags ten 12 ure, zal, onder nadere goedkeuring, door den Staatsraad, Commissaris des Konings in Gelderland, of, bij zijne afwezigheid, door een der leden van de Gedeputeerde Staten, en in het bijzijn van den Hoofdingenieur van den Waterstaat in het vijfde district, aan het locaal van het Provinciaal Bestuur te Arnhem, worden Besteed:

het leggen van twee Telegraafkabels in de rivier de Waal voor Nijmegen, het onder den grond brengen der Telegraaflijn tusschen den linker Waaloever en het Telegraafkantoor te Nijmegen, het veranderen der Geleiding buiten de Molenpoort aldaar, en het opnemen van den thans, beneden de stad, door de Waal liggenden Kabel; het een en ander ter verdere voltooijing van de Telegraaflijn tusschen Arnhem en Venlo.

De Besteding geschiedt bij inschrijving, overeenkomstig artikel 8 van het Bestek.

Het Bestek ligt ter lezing aan het locaal van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, aan dat van het Provinciaal Bestuur van Gelderland te Arnhem, en op alle plaatsen, waar gewoonlijk de Bestekken van Waterstaatswerken in gemelde provincie ter lezing gelegd worden.

Vier dagen vóór de Besteding zal de noodige aanwijzing in loco worden gedaan, en zullen voorts nadere inlichtingen te verkrijgen zijn bij den Hoofdingenieur Jhr. J. Ortt van Schonauwen, te Arnhem, en bij den Ingenieur J. van der Toorn, te Tuil.

's Gravenhage, den 12den Julij 1860.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
S. VAN HEEMSTRA.

MINISTERIE VAN MARINE.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

Zuiderzee.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden, dat, ter aanduiding van het *gesteente* bij den *Hoek de Voorst*, nabij *Vollenhove*, aan den buitenkant daarvan eene *zwarte ton* is gelegd, in de diepte van 22 palmen bij gewoon laag water, en op de merken:

de molen van *Vollenhove*, even in den Oostkant der *groote kerk* aldaar, en

een molen bij *Genemuiden* even binnen *Kraghenburg*.

's Gravenhage, den 9den Julij 1860.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

BERIGT AAN ZEEVARENDEN.

De Minister van Marine brengt ter kennis van belanghebbenden de navolgende bekendmakingen van het *Trinity House* te *Londen* als:

ENGELAND.

1°. *Gull-lichtschip.*

Gevolg zijnde gegeven aan het voornemen bij bekendmaking van het *Trinity House* te *Londen*, in het vorige jaar ter kennis van Zeevarenden gebragt (zie de *Staats-courant* van den 1sten en 2den Januarij 1860), is, na den 30sten *Junij dezes jaars*, het licht van het *Gull-lichtschip*, dat uit *twee horizontaal stilstaande lichten* bestond, veranderd in *een enkel snel draaijend helder licht*, vertoonende *elke 20 sekonden* een *schittering*.

Des daags wordt aan den top van den mast een *bol* vertoond.

2°. *Nieuw lichtschip in de Cardigan-Baai.*

Evenzeer is gevolg gegeven aan het voornemen tot plaatsing van een lichtschip in de *Cardigan-Baai*, tusschen de lichttorens van *Zuid Bishop* en *Bardsey-Eiland*. (Zie *Staats-courant* van den 22sten Julij 1859.)

Het lichtschip ligt in 26 vademen diepte met laagwater springgetij, op de volgende kompas-peilingen en afstanden:

Zuid-Bishop lichttoren	Z. W. t. W.	afstand 38 1/2 Engelsche mijlen.	
Strumble Head	Z. W. 1/4 Z.	" 21 1/2	" "
Kemmaes Head	Z. 1/4 W.	" 16 1/2	" "
Causeway-boei	O. t. N. 3/4 N.	" 25	" "
Bardsey-lichttoren	N. O. t. N.	" 23	" "

Na den 1sten Julij dezes jaars wordt [illegible] op dit lichtschip ontstoken, vertoonende elke 30 *sekonden* een *schittering* en 25 Engelsche voeten boven het zeevlak verheven.

Des daags wordt aan den top van den mast een *bol* vertoond.

's Gravenhage, den 19den Julij 1860.

De Minister voornoemd,
J. S. LOTSIJ.

*** De Staatsraad, Commissaris des Konings in de provincie Zuidholland,

Gezien het besluit van Gedeputeerde Staten van den 10den Julij 1860, n°. 35;

Gelet op art. 11 der wet van den 13den Junij 1857 (*Staatsblad* n°. 87);

Brengt ter kennis van de belanghebbenden, dat bij voornoemd besluit door Gedeputeerde Staten is bepaald, dat de afzonderlijke jagten op Waterwild, voor dit jaar, in deze provincie zullen geopend zijn op Woensdag den 1sten Augustus aanstaande; en dat mitsdien van dat tijdstip af, de uitoefening der Jagtbedrijven, vermeld in art. 15, litt. *d*, *f* en *h* der Jagtwet, geoorloofd zal wezen; onder herinnering aan de bepaling van art. 1 van het reglement op de uitoefening der Jagt en Visscherij in deze provincie, krachtens welke die jagten niet anders mogen plaats hebben dan op het water, langs de stranden, oevers van meeren, plassen, rivieren, mitsgaders op moerassige landen.

En zal deze kennisgeving, door insertie in het *Provinciaal blad*, in de *Nederlandsche Staats-courant*, alsmede in het *Dagblad van Zuidholland en 's Gravenhage*, ter kennis worden gebragt der gemeentebesturen in Zuidholland en van de belanghebbenden.

's Gravenhage, den 12den Julij 1860.

De Staatsraad, Commissaris des Konings voornoemd,
VAN DER HEIM.

*** Op Maandag, den 13den Augustus 1860, des middags ten 12 ure, zal door den ondergeteekende, ten behoeve van de Garnizoens-bakkerij te Groningen, ten zijnen Bureele, onder nadere goedkeuring van het Ministerie van Oorlog, in het openbaar worden aanbesteed eene kwantiteit van:

4	Last	Rhijn-tarwe,	wegende minstens 77	Ned. pond per mud;
1	"	Zeeuwsche Tarwe,	" "	74	" " "
1	"	Inlandsche Rogge,	" "	72	" " "

De Voorwaarden dezer Aanbesteding liggen ter lezing op genoemd Bureau, van des morgens negen tot twaalf ure.

De Omslag van het Inschrijvingsbiljet en de in te zenden Monsters moeten van hetzelfde Merk voorzien zijn.

Groningen, 26 Julij 1860.

De Militaire Onder-Intendant der 1ste klasse,
VAN HEES.

PLAATSELIJKE BESTUREN.

*** Bij het Koninklijk Athenaeum te Maastricht zal voorzien worden in de betrekking van Professor der derde klasse van de eerste afdeeling. Zij, die, voorzien van den graad van Doctor in de Wijsbegeerte en Letteren, voor dezen Leerstoel, tegen eene jaarwedde van f 1600, wenschen in aanmerking te komen, worden verzocht zich, bij vrachtvrije brieven, vergezeld van de noodige bescheiden, uiterlijk vóór den 15den Augustus eerstkomende bij den Raad van Bestuur van het Athenaeum aan te melden.

GEREGTELIJKE AANKONDIGINGEN.

*** Bij Vonnis van de Arrondissements-regtbank te Amersfoort, den 24sten Julij 1860 in het openbaar uitgesproken, is *Jacobus van Vulpen*, zonder beroep, wonende te Zeist, op zijn verzoek, wegens zwakheid van vermogens onder Curatele gesteld.

De Officier van Justitie te Amersfoort,
G. TURK.

*** De bekende en onbekende Schuldeischers in de Nalatenschap van wijlen *Geert Nijhuis*, in leven Koopman te Appingedam, wiens Nalatenschap onder het voorregt van Boedelbeschrijving is aanvaard, worden bij deze Opgeroepen, om binnen tien dagen na heden hunne Rekeningen aan den ondergeteekende in te zenden, ten einde zoodra mogelijk te ontvangen Rekening en Verantwoording van het beheer in die Nalatenschap gevoerd.

L. NIENHUIS, *qq.*

TELEGRAPHISCHE BEURSBERIGTEN.

VRIJDAG 27 JULIJ 1860.

Amsterdam.

	pCt.			
NEDERL. W. Sch.	2 1/2	64 1/8	64 1/4	64 1/8
Dito dito	3	78 1/2	—	—
Dito dito	4	98 5/8	—	—
Syndicaat	3 1/2	—	—	—
Handel-maatsch.	4 1/2	133 1/2	—	—
BELGIE. Bij *Rothschild*.	2 1/2	—	—	—
RUSL. Bij *Hope en C°*. 1798 en 1816	5	102	—	—
Dito 1828—1829.	5	100 9/16	—	—
Dito 1840. . . .	4	80	—	—
Stieglitz	4	80 13/16	—	—
Dito 1854. . . .	5	86 1/2	—	—
Dito 1855	5	97 5/16	97 1/2	97 1/2
Leening 1860 . .	4 1/2	90	—	—
Engelsche	4 1/2	—	—	—

	pCt.			
SPANJE. Nieuwe 3% thans. . .	1 3/4	[illegible]	—	—
Amortisabile . .		—	—	—
Buitenlandsche .	3	—	—	—
Binnenlandsche .	3	47 5/16	—	—
PORTUG. Te Lond.	3	44 1/8	—	—
OOSTENR. Metall. 1816—1852 . .	5	51 5/16	51 7/16	—
Dito Zilv. Nation.	5	58 [illegible]	[illegible]	[illegible]
Dito Zilver 1840-1854	5	74 [illegible]	[illegible]	—
Dito 1847—1852.	2 1/2	27 [illegible]	27 7/8	—
MEXICO Londen.	3	—	—	—
GRENADA id.	2 3/4	—	—	—
VENEZUELA id.		—	—	—
Uitgestelde . . .		—	—	—

Londen.

Consols.	3	pCt.	93 1/4
Spanje	3	"	—
Dito	1 3/4	"	—

Parijs.

Fr. rente.	3	pCt.	[illegible]
Binnenl. Spanje	3	"	—
Spanje.	1 3/4	"	—

Antwerpen.

Metalliek.	5	pCt.	[illegible]
Nationale Metalliek . .	5	"	61 5/8
Binnenl. Spanje	3	"	48 [illegible]
Spanje.	1 3/4	"	—

Weenen.

Metalliek	5	pCt.	[illegible]
Idem Nationale			[illegible]
Wissel Londen.			[illegible]

TE 'S GRAVENHAGE, TER ALGEMEENE LANDS-DRUKKERIJ.